

53. RAGHUS sagitta aurea in corde vulneratus montium percussor, ira incensus, sagittam haud vanam adaptavit arcui suo, qui per temporis momentum tanquam nubium recentium catervæ signum apparuit.

54. Hæc sagitta, penetrans in DILÍPÆ filii latum pectus, horrendorum *Asurorum* sanguini adsueta, avide quasi bibit sanguinem humanum, antea non gustatum.

55. Juvenis quoque KÁRTIKEYAM viribus æquans, in INDRÆ brachium, cujus digiti elephantum divinum feriendo occalluerant, atque in quo pigmentorum, SACHIS frontem ornantium, vestigium relictum erat, sagittam defodit, nomine suo notatam.

56. Alteraque sagitta, pavonum pennis instructa, magnum INDRÆ vexillum fulmineum discidit; vehementerque ei iratus est ille, ac si immortalium felicitatis deæ comam violenter revulsisset.

57. Inter ambos illos, victoriæ cupidos, prælium versabatur confusum, sagittis sursum deorsumque volitantibus, serpentum alatorum instar horrendis adspectu, adstantibus diis atque militibus.

58. Perpetuo dimissarum sagittarum imbribus INDRAS illum, intolerando robore inhabitatum, occidere non potuit, sicut nubes fulmen, quod ex ipsa provenit, aqua sua extinguere non valet.

59. Tum RAGHUS sagitta, acie lunata instructa, dissecuit INDRÆ arcus nervum, qui in ejus brachio, flavo *santali* ligno tincto, oceani agitati instar alte insonuit.

60. Ille, aucto furore, ad necem hostis sui prævalentis, arcu abjecto arripuit telum, tremulo splendoris orbe cinctum, quo montium alas discindere solet.

61. Quo RAGHUS vehementer in pectore percussus, humi concidit, una cum militum lacrymis, sed post temporis momentum, dolore abjecto, exsurrexit, una cum lætis militum clamoribus.

62. Cum nihilominus ille diu perseverasset in certamine, quod telorum usu acerrimum erat, VRITRÆ occisor eximio ejus robore gavisus est: virtutes enim ubique pedem ponunt.

63. "Telum meum, quod ob duritiem suam ne a montibus quidem repellitur, a nemine præter te perferri potuit: scito me contentum esse, atque